

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 sierpnia 2017 r.
sprawy **D.O.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 stycznia 2017 r.,
sygn. II AKa (...)
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 czerwca 2016 r.,
sygn. II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M.K., Kancelaria Adwokacka w B., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. II K (...), uznał D.A.O. za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co skazał go na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, oraz czynu z art. 40 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za co skazał go na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł; w miejsce tych kar jednostkowych wymierzył karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, orzekł przepadek korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 250.000 zł. i nawiązkę w kwocie 2.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 27 stycznia 2017 r., w sprawie o sygn. II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że 1) uchylił orzeczenie o karze łącznej, 2) czyn przypisany w pkt I wyroku Sądu Okręgowego zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy z 10 września 1999 r. w zw. z art. 4 § 1 kk i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w zakresie tego czynu umorzył, a kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa, 3) w opisie czynu przypisanego w pkt II wyroku Sądu Okręgowego po słowach „którą to amfetaminę następnie wprowadził do obrotu” dodaje: „z wyłączeniem zachowania z bliżej nieustalonego dnia 2003 r. polegającego na wprowadzeniu do obrotu 5 kilogramów amfetaminy” 4) złagodził orzeczoną karę pozbawienia wolności do 4 lat; 5) wysokość orzeczonego przepadku korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa ustalił na 50.000 zł. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od powyższego orzeczenia wniosła obrońca oskarżonego, podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na wydaniu prawomocnego wyroku skazującego, pomimo iż wobec skazanego zapadł wyrok skazujący w sprawie XII K (...) Sądu Okręgowego w W., obejmujący uznanie jego winy i sprawstwa w zakresie tożsamyh czynów;

2. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach środka odwoławczego, co skutkowało zaaprobowaniem wady, jaką był dotknięty wyrok Sądu I instancji, wyrażającej się w nieprawidłowym ujawnieniu bez odczytywania zeznań świadków, pomimo, że przeprowadzenie tych dowodów było niezbędne,

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w bezkrytycznym zaakceptowaniu dowolnej analizy zebranego przez Sąd materiału dowodowego, noszącego znamiona rażącej dowolności w ocenie waloru dowodowego z zeznań świadków, czego konsekwencją było przyjęcie, iż oskarżony kierował wykonaniem czynów zabronionych,

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez dokonanie powierzchownej analizy zarzutów apelacji obrońcy.

W związku z powyższymi zarzutami skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i wyroku Sądu Okręgowego w O. w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu, który uzasadniał jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Zacząć należy od stwierdzenia, że zarzuty zawarte w pkt 1 i 3 kasacji są powtórzeniem zarzutów zawartych uprzednio w apelacji obrońcy, co oznacza, że dotyczą one uchybień, które obrońca stawia rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego. Takie sformułowanie kasacji klóci się z istotą tego nadzwyczajnego środka odwoławczego, który służy kontroli postępowania odwoławczego, a zatem można w nim podnosić błędy popełnione w postępowaniu drugoinstancyjnym. W takim stanie rzeczy Sąd Najwyższy nie ma wątpliwości, że niniejsza kasacja jest niedopuszczalną próbą powielenia kontroli instancyjnej, która w postępowaniu odwoławczym nie dała rezultatów korzystnych dla obrony.

I tak, kwestia powagi rzeczy osądzonej wynikającej rzekomo z rozstrzygnięcia w sprawie XII K (...) Sądu Okręgowego w W., została podniesiona w pkt 2 tiret drugie apelacji. Co do tego, że Sąd Apelacyjny wnikliwie tę kwestię zbadał, nie można mieć wątpliwości, skoro skutkowało to korektą wyroku Sądu Okręgowego w zakresie jego pkt II. Co ważne, rozważania zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego nie pozostawiają wątpliwości, że również w stosunku do wyroku z pkt I wyroku SO, rozważania te były poprawne, logiczne i przekonujące, zaś Sąd Najwyższy nie widzi powodów by kwestionować jakość kontroli odwoławczej w tym zakresie.

Co do zaakceptowania przez Sąd Apelacyjny analizy i oceny dowodów, w szczególności z zeznań W. S. i wyjaśnień skazanego D.O., przeprowadzonej przez Sąd *meriti*, brak podstaw do kwestionowania prawidłowości postępowania Sądu Apelacyjnego. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 14-17) Sąd ten przedstawił swój tok rozumowania, który doprowadził do akceptacji postępowania i wniosków Sądu Okręgowego. Wskazywano tam powody, dla których wniosek o wiarygodności zeznań W. S. był poprawny. Wskazano też przyczyny, dlaczego nie można było przyjąć linii obrony przedstawionej w wyjaśnieniach skazanego. Jakość tych rozważań, ich wnikliwość i logiczna, przekonująca argumentacja, wskazują, że kontrola odwoławcza była w tym zakresie przeprowadzona należycie.

Jeśli chodzi o zawarty w pkt 1b apelacji zarzut dotyczący ujawnienia zeznań świadków W.S., R.K. i W.P., także on okazał się oczywiście niezasadny. Na s. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny kwestię tę poprawnie rozważył, a wnioski poparł argumentacją. Słusznie wskazano tam, że ujawnienie tych dowodów nie było sprzeczne z wytycznymi Sądu Apelacyjnego (z poprzedniego rozpoznania sprawy), lecz przeciwnie, sytuacja taka została wyraźnie dopuszczona w ramach tych wytycznych. Trudno dopatrzeć się w postępowaniu Sądu Okręgowego naruszenia prawa, a zatem nie może dziwić, że zostało ono zaakceptowane w kontroli odwoławczej.

Co się zaś tyczy rzekomo powierzchownej analizy zarzutu apelacji dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, trzeba zauważyć, że apelacja zawierała tylko jeden zarzut idący w tym kierunku, tj. zarzut w pkt 2 tiret pierwsze apelacji (zarzut w pkt 2 tiret drugie był w istocie zarzutem naruszenia prawa

procesowego, gdyż dotyczył kwestii *ne bis in idem*). Zważywszy, że zarzut ten został sformułowany zupełnie ogólnikowo, bez wskazania, jakie konkretnie błędne ustalenia powziął Sąd Okręgowy, a ograniczał się do generalnego zakwestionowania sprawstwa przypisanych skazanemu czynów, nie może dziwić, że w rozważaniach Sądu Apelacyjnego nie poświęcono tym sprawom wiele uwagi. Niemniej analizy zawarte na s. 13-17, przekonują Sąd Najwyższy, że kwestia poprawności ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie przez Sąd Okręgowy była w kręgu badania Sądu Apelacyjnego i także w tym względzie kontrola instancyjna była poprawna, zgodna ze standardami art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.